

¹²„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. Mert én az Atyához megyek,¹³ és amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ¹⁴ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.”¹⁵ „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat,

Kedves Testvéreim!

Óév, újév határa egy olyan megálló, amikor az emberek többsége talán elgondolkodik azon, hogy merre, hol tart az élete. Számba vesszük, hogy mi történt velünk, milyen örömeink, bánataink, veszteségein, vagy épp nyereségeink voltak, illetve előre is nézünk. De nem csupán hátra, hanem előre is tekintünk. Végig nézzük, hogy mit hozhat ez az év. Vannak terveink, elképzeléseink, vannak programok, amelyekről már tudunk, lehet, hogy vannak olyanok is, akiknek már minden napjuk be van táblázva 2019-re is. Ilyenkor szokás boldogságot, örömet, békességet kívánunk egymásnak, és bár tudjuk, hogy az előttünk álló 365 napban nem csak ezek lesznek, mégis, most talán elhisszük egy-egy pillanatra, hogy talán mégis. Esetleg beletörődünk már a helyzetünkbe, vagy éppen évtizedes tapasztalatunk alapján azt mondjuk, hogy ez az év is ugyanolyan lesz, mint bármelyik. Lehetnek olyanok is, akik kíváncsian, mások szomorkodva, vagy épp gyásszal, a veszteség érzésével tekintenek előre az előttünk álló időszakra. Sokfélék vagyunk, sokféle gondolat megfordul ilyenkor az ember fejében, de ami közös, hogy így vagy úgy, de az év fordulóján megállunk és elgondolkodunk. Ezen a mai reggelen egy ilyen elgondolkodásra hívok mindenkit.

Ahogy a mai istentisztelet felvezetőiben, amikor hívogattam erre az alkalomra, elmondtam, az egyházban nem feltétlenül az új évet ünnepeľjük ilyenkor. Persze, nyilvánvalóan megkerülhetetlen ilyenkor az új év gondolata, hiszen ez vesz körül bennünket, ha más nem a tűzijátékok durrogása figyelmeztet. Újév napján nem az új évet ünnepeľjük, hanem ahogy azt már többször említettem korábban, Jézus névnapját, pontosabban Jézus névadásának napját. A zsidó törvények szerint minden fiúgyermeket a születése utáni nyolcadik napon körül kellett metélni, egyben ez volt az alkalma annak is, hogy hivatalosan is nevet adjanak a gyermeknek. A körülmetélés szokás a zsidóságban Ábrahámig megy vissza, neki mondta az Isten: *Ott lesz az én szövetségem a testeteken örök szövetségként.* Ez a jele annak, hogy ők Istené. Tehát a körülmetélkedés az Istenhez való tartozást jelentette. József és Mária Jézus nyolc napos korában, nem csupán a törvénynek engedelmeskedik, hanem annak az angyali kijelentésnek, amelyet mindketten megkaptak, hogy nevezzék a gyermeket Jézusnak. Manapság, amikor inkább a divat, vagy a jól csengés határozza meg a névválasztást, nem biztos, hogy érthető, hogy ez miért annyira fontos. Talán jelenleg a vezetéknevünk hordoz valamit abból, ami régen a névadás jelentősége volt. Az, hogy nekem a szüleim a Zsolt nevet választották, egy döntés eredménye, amiben sok szempont játszott szerepet, de az, hogy a vezetéknevem Hokker, ez meghatároz. Meghatározza azt, hogy kihez tartozom. Ráadásul egy kisvárosban, ezzel a nem túl gyakori névvel egyértelműen tudtak kapcsolni a családhoz, amelybe születtem. A név elárulta a hovatartozásomat, azt, hogy ki is vagyok valójában.

Jézus – héberül Jesua vagy Jehoshua. szó szerint az jelenti: Isten a szabadítóm. A névben szerepel Isten neve, amelyet egyébként a zsidóságban tilos volt kimondani. A név, másik része: a szabadító pedig önmagáért beszél.

Amikor az angyal azt mondja: nevezzétek Jézusnak, akkor itt nem csupán egy névadás történik, hanem sokkal több. Elmondja, hogy ki lesz ő, hogy maga Isten jött el erre a földre, még hozzá azért, hogy megszabadítsa az övéit. És itt most szándékosan használtam az „övéi” kifejezést. Az oltár előtti igében ezt olvastuk: ²⁶*Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.* ²⁷*Akik Krisztusba kereszttelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra.*

A Jézusban való hit és a keresztség által jön a szabadulás. Jézus azt mondta, aki hisz és megkeresztelkedik üdvözüľ. A keresztséggel kapcsolatban pedig a konfirmáció alkalmával is megtaníttuk, hogy Jézus parancsa szerint az Atya, Fiú, Szentlélek nevében keresztelünk, tehát kifejezzük azt, hogy a megkeresztelt a szentháromsághoz tartozik. Mint régen a körülmetélés, az Istennel kötött szövetség jele, Jézus után a keresztség. Jézushoz tartozom, azaz Isten az én szabadítóm.

Mai alapigénkben már nem a 8 napos Jézust látjuk. A felnőtt Jézus búcsú beszédeiből egy rövid részt olvastam fel: ¹²„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. Mert én az Atyához megyek,¹³ és amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ¹⁴ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.”

Jézus nevében kérni az Atyát, Jézus nevében imádkozni. Nem csak azt jelenti, hogy odabiggyesztem minden imádságom után, hogy Jézus nevében kérem. Ennél sokkal többet jelent, talán az eddig elmondottakból is kiderül ez. Jézus nevében kérni, azt jelenti, hogy kifejezem, én hozzá tartozom. Az övé vagyok, ő az én

vezetéknévem. Ő az, aki meghatároz, amikor rám néznek, akkor tudják, hogy én Isten gyermeke vagyok, hogy nekem ő a szabadítóm.

Jézus neve, nem egyszerűen egy név. Pál apostol így vall erről: *⁹Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenk fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, ¹⁰hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alattiaké; ¹¹és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

Az, hogy Jézus nevében imádkozom, hogy Jézus nevében teszem, amit teszek, hogy Jézus nevében kereszteltettem meg, ezek mind-mind arról szólnak, amiről Keresztelő János beszélt: neki növekednie kell, nekem kisebbé lennem.

Márk evangéliumának végén Jézus így búcsúzik a tanítványaitól: *¹⁷Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, ¹⁸kigyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.* Jézus nevében erő van, Jézus nevében jövő van, Jézus nevében hatalom van.

És ha már igéket sorakoztattam, akkor a mai ünnep igéje is álljon itt a Kolossé levélből: *Amit pedig szóltok vagy tesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hált adva az Atya Istennek őáltala.*

Jézus neve, a hozzá való tartozásunk, ahogy tegnap hallottuk az igehirdetésben, a benne való identitásunk alapja.

Ez eddig az elméleti rész, de mindezt hogyan? Jézus nevében, de mit jelent ez a gyakorlatban?

Mert ugye, amikor a lencsét megeszem újév napján, attól lesz sok-sok pénzem... - és emberek még hisznek a mesékben, sokkal inkább, mint Jézus Krisztusban.

Ahogy említettem a keresztségben már megtörténik az első lépés, hiszen Jézus nevében keresztelnek meg bennünket. Amit mi még tenni tudunk ez ügyben, hogy megismerjük a családjunkat, hogy kihez tartozunk. Újra és újra előkerül nálunk otthon az a családfa, amit a gyerekeknek készítettem, fényképekkel, hogy megmutassam, hogy ki-kicsoda, hogy honnan származnak, hogy kialakuljon az identitástudatuk, hogy kik ők, honnan jöttek. Néhány személyes sztorival, családi történettel kiegészítve szerintem nagyon fontos, hogy lássák mindezt. De ahogyan Hanga szokta mondani: ő az Istentől jött le – úgy nekünk egy másik családfát is meg kell ismernünk, és azokat a „családi” történeteket. Lehet, hogy az újévi istentiszteletre rendszeresen járóknak már unalmasan hangzik, de akkor is elmondom: egy napunk 1%-a az 14 perc, vajon fordítok-e legalább ennyit a családomra, mármint a mennyei családomra. Akikhez éppen úgy tartozom, hiszen a nevüket hordom magamon. A Biblia olvasása segít mélyebben megértenem, hogy ki is vagyok valójában, segít az identitásom meghatározásában, segít abban, hogy egy évet úgy kezdhessek: Atyám, kérlek segíts elfogadnom azt az utat, amelyet te kínálsz fel a számomra. Add meglátnom azt, hogy amit te kínálsz az az igaz boldog, új év, boldog, új élet. Erre segíts kérlek. Ámen.